

РЕШЕНИЕ

№ 3095

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **342** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на И. З., гражданин на П., срещу отказ за издаване на виза от 21.10.2019 г., издаден от втори секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], П..

Жалбоподателят твърди, че отказът е немотивиран, неправилен и незаконосъобразен. Не се установява въз основа на какви данни се е стигнал до този извод. Не са посочени конкретни правни норми. Не е посочено нито едно доказателство. Оттук и не е могло да се извърши преценка на фактите. С оглед на представените документи, вкл. и на акт за граждански брак, следва да се направи заключение, че е погрешен изводът на административния орган за неизпълнение на предпоставките на чл. 3, пар. 1 от Директива 2004/38/ЕО. Налице е противоречие в мотивите – един път се посочва, че апликантът е лице от семейството на А. Т., а друг път – не. Не е ясно как е достигнато до извода, че посоченият от Т. адрес за пребиваване е фиктивен.

Ответникът – консулското длъжностно лице при посолството на Република България в [населено място], П., моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че по делото са представени доказателства относно законосъобразността на заповедта. Съпругата на жалбоподателя само фиктивно отговаря на условията. Тя няма никаква връзка с България.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства,

намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза, на 24.7.2019 г. Като цел на пътуване е посочил посещение на семейство – съпруга А. Т., както и е посочил адрес в [населено място], [жк], че тя е с немско гражданство. Сключили са брак на 24.7.2019 г., в И..

Върху заявлението е извършено отбелязване, че няма доказателства, че живее в РБ от 3м. – така, както твърди. Не знае нищо за РБ. Женени са едва от м. март, а жената вече е била разведена.

Представени са покана-декларция от съпругата, договор за наем на жилището в [населено място], удостоверение за сключен граждански брак.

Представени са медицинска застраховка, както и двупосочен самолетен билет.

С обжалвания отказ ответникът е посочил, че жалбоподателят не попада в приложното поле на Директива 2004/38/ЕО, тъй като не са изпълнени разпоредбите на чл. 3, пар. 1 от Директивата. Въз основа на проверка е установено, че гражданката на Германия – А. Т. реално не е пребивавала в РБ. Ф. са изпълнени условията за получаване на разрешение за пребиваване, с цел да се избегнат ограниченията на националното законодателство, които не са позволили да се събере със семейството си.

Предвид така установеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 17/6.8.2019 г. – т. 2 на временно управляващия Посолството на РБ в И..

Същият е издаден в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока. Отказът е в достатъчна степен мотивиран, като са посочени установените, респ. – неустановените факти, както и приложимите правни норми. По-голяма част от изводите на органа се базират на констатирането на липсата на установени релевантни факти, поради и което не биха могли да се изложат доказателства в тази насока.

По същество.

Действително, представени са доказателства /акт за граждански брак/, че жалбоподателят е член на семейството на немски гражданин по смисъла на ч. 2, § 1, т. 2 от Директива 2004/38/ЕО, транспонирана и в българското законодателство- чл. 2, ал. 3, т. 1 от ЗЧРБ.

Същевременно обаче са били налице фактически констатации, че е налице само формално изпълнение на условията за пребиваване. Посочените констатации съдът споделя, предвид събраните доказателства. Бракът е бил сключен сравнително скоро. Налице са били и констатации за отрицателни факти, които констатации не се оборват, а именно – че не се установява пребиваване в РБ, както и липса на каквато и да е била връзка със страната, освен сключения договор за наем, а именно – нищо не се знае за България, няма установени връзки, работа и т.н.

Ето защо и въз основа на тези констатации съдът намира, че правилно е достигнат до извода, че не са налице предпоставките на чл. 3, § 1 от Директивата. Съдът намира, че са налице сочените в обжалвания административен акт материално-правни предпоставки за постановяването му. В този смисъл, са правилни изводите на

ответника, че следва да бъде постановявен отказ за издаване на виза.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. З., гражданин на П., роден на 7.1.1987 г. срещу отказ за издаване на виза от 21.10.2019 г., издаден от втори секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], П..

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: